

neboť práce a hmoty, které bude vyžadovati uvedení domu v předešlý stav, byly v žalobě uvedeny a znalci určeny. Ukládá-li § 1323 obč. zák. náhradu škody v ten způsob, že jest poškozenou věc uvést v předešlý stav, nemůže se povinný této povinnosti sprostiti tím, že uvedení v předešlý stav oddaluje a že průběhem doby stav poškozené věci působením přírodních vlivů se zhorší, a správným jest názor odvolacího soudu, že, když za takových okolností jsou pak podmínky znovazřízení věci obtížnějšími, jde to na vrub osoby k restituci povinné, poněvadž za průtah ve znovazřízení nezodpovídá poškozený, pokud je sám nezdržuje, nýbrž jest věcí povinného k náhradě, by opravy provedl co nejdříve, chce-li se těchto pro něho nepříznivých důsledků uvarovati a to způsobem vhodným, by znovazřízení věci souhlasilo se stavem dřívějším.

Čís. 3377.

Nutným předpokladem pro použití čtvrtého odstavce Šu 222 ex. ř. jest návrh oprávněného účastníka, učiněný před vydáním rozvrhového usnesení exekučním soudcem.

Zákonná domněnka druhého odstavce Šu 171 ex. ř. neplatí při pohledávkách simultanních.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, R I 1100/23.)

V exekuční věci fy Bohuš R. proti Josefu P-ovi vydražil Bohuš R. polovici nemovitostí, náležejících Josefu P-ovi za 35.000 Kč. Soud první stolice rozvrhl nejvyšší podání tak, že přiznal k hotovému zaplacení: eráru na daních 1983 Kč 20 h, spořitelně ve V. 2354 Kč 70 h, manželům T-ovým 20.748 Kč 44 h, zbytek pak vymáhajícimu věřiteli na jeho pohledávku 38.558 Kč. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele napadené usnesení potvrdil. Důvody: Návrh stěžovatelky, by ve smyslu Šu 222 ex. ř. přikázány byly pro ni nároky náhradní na druhé neprodané polovici realit, zapsané pro Marii P-ovou, v pořadí pohledávek spořitelně ve V. a manželů T-ových, třebas o sobě byl důvodný, musel zůstat při rozvrhu mimo úvahu, poněvadž stěžovatelka ani v písemné přihlášce, ani do konce rozvrhového roku, ač byla při něm zastoupena, neučinila návrhu na přikázání její neuhrazené pohledávky podle Šu 222 odstavec čtvrtý ex. ř. Ze srovnání předpisu třetího a čtvrtého odstavce Šu 222 ex. ř., zvláště ze slov odstavce čtvrtého »počítání náhrady« a slov odstavce třetího »mohou žádati« plyne, že nezbytným předpokladem použití předpisu odstavce čtvrtého jest, aby oprávněným účastníkem bylo o to žádáno, tudíž aby předcházel návrh, jenž dle obsahu spisů exekučních se nestal. Pokud jde o přikázání pohledávky manželů T-ových k hotovému zaplacení, má § 223 ex. ř., jehož stěžovatelka se dovolává, na zřeteli jen pohledávky, jež nevážnou simultanně, jak plyne ze slov úvodních »Všechny jiné,« kdežto pohledávky simultanně vážnoucí, o jakou se v tomto případě jedná, dle ustanovení Šu 222 odstavec první ex. ř. zapraveny býti musejí z pod-

staty rozdělované hotovým placením. Předpis ten nemá arci absolutní závaznosti a lze i při simultanně váznoucích pohledávkách připustiti placení převzetím, ale to předpokládá, by tu byla a zřetelně prohlášením dána byla na jevo vůle stran, k tomu se nesoucí. Zejména stačilo by v tom směru, kdyby dražební podmínky obsahovaly aspoň doložku, »že v š e c h u y pohledávky mají býti vydražitelem převzaty, pokud jich zaplacení hotově věřitel nepožaduje.« (Srovnej Neumann, ex. kom. 1910, str. 642.) Prohlášení v tom směru, že by se převzetím spokojili, manželé T-ovi neučinili a podmínky dražební, které v odstavci třetím uvádějí, které závady má vydražitel převzítí beze srážky a pokud převzítí má břemena ostatní, totiž budou-li kryty z podstaty, v odstavci pátém pak řeší otázku, jak a kdy splatiti je nejvyšší podání, neobsahují doložky sho. a naznačené, jež by převzetí všech pohledávek, jichž hotové placení nežádáno, všeobecně vyjadřovala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Firma Bohuš R. stěžuje si do usnesení rekursního soudu 1. proto, poněvadž její náhradní nároky nebyly přikázány podle Šu 222 ex. ř. na neprodanou, Marii P-ové knihovně připsanou polovici nemovitosti, 2. proto, poněvadž pohledávka manželů T-ových byla přikázána k hotovému zaplacení a nikoli ku převzetí vydražitelem. Dovolací rekurs jest v obou směrech nedůvodný, což vysvítá z této úvahy: K čís. 1. Ze souvislosti ustanovení třetího a čtvrtého odstavce Šu 222 ex. ř., zvláště ze slov posledního odstavce: »vypočítání náhrady, náležející zadnějším oprávněným« a ze slov třetího odstavce: »mohou žádati,« vysvítá, že nutným předpokladem pro použití předpisu čtvrtého odstavce o přikázání náhradních nároků zadnějšiho věřitele na neprodané nemovitosti nebo částky nemovitostí jest žádost, tedy návrh oprávněného účastníka. Firma Bohuš R. měla tedy dotýčný návrh učiniti, chtěla-li, by soud použil uvedeného právě zákonného předpisu a přikázal její náhradní nároky na neprodanou polovici nemovitosti. Nerozhodno jest, že při rozvrhovém roku nebylo jednáno o tom, zda přednější pohledávky spořitelny ve V. a manželů T-ových mají býti z tržové ceny a z rozvrhové podstaty přikázány úplně či jen poměrnou částkou. Rovněž jest v tomto řízení nedůležité, zda Marie P-ová, knihovní majitelka neprodané polovice nemovitosti, bude obohacena tím, že dotýčný její knihovní dluh pomine. Otázku, zda toto obohacení bude nedůvodné, nelze zde řešiti. Návrh na přikázání náhradních nároků podle čtvrtého odstavce Šu 222 ex. ř. firma Bohuš R. měla učiniti před vydáním rozvrhového usnesení exekučním soudcem. To plyne nejen ze způsobu, jímž upraven jest v exekučním řádu rozvrh tržové ceny, a zvláště z poslední věty Šu 211 ex. ř., ale také z druhého odstavce Šu 229 ex. ř. Firma Bohuš R. neučinila takového návrhu před vydáním rozvrhového usnesení ani písemnou přihláškou, ani ústně při rozvrhovém roku, nýbrž teprve v rekursu, tedy pozdě. Proto nemohlo jejímu dovolacímu rekursu v této příčině býti vyhověno. K čís. 2. Rekursní soud správně uvedl a náležitě odůvodnil,

že zde nelze použití předpisu Šu 223, nýbrž prvního odstavce Šu 222 ex. ř. To plyne zřejmě také z druhého odstavce Šu 171 ex. ř. Manželům T-ovým ovšem podle doručenek, nacházejících se při spisech prvního soudu, dražební vyhláška ze dne 2. července 1923 byla doručena spolu s vyzváním podle exekučního vzorce čí. 142, tedy s vyzváním, obsaženým v druhém odstavci Šu 171 ex. ř., ale — nehledě k tomu, že podle spisů exekuční soudce neučinil o tom usnesení, ani toho nenařídil, a že nelze seznati ze spisů, že by byl ono vyzvání podepsal, — vyzvání ono odporuje velicímu zákonnému ustanovení §§ 171 a 222 ex. ř. o příkazání simultanních pohledávek k hotovému zaplacení, pročež nemůže míti a nemá právního účinku a manželé T-ovi nebyli povinni ho dbáti a okolnost, že se nevyjádřili výslovně, že žádají zapravení své pohledávky hotovým zaplacením, nemůže vésti k zákonné domněnce opaku, kterážto domněnka podle druhého odstavce Šu 171 ex. ř. neplatí pro pohledávky simultanní. Pohledávka manželů T-ových byla tudíž právem příkazána k hotovému zaplacení.

Čís. 3378.

Na promlčení pohledávky namítané započtením, jež nebyla ještě promlčena v době, kdy se pohledávky střetly, jest bez vlivu, že nebylo napotom v řízení řádně pokračováno (§ 1497 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Rv I 397/23.)

Proti žalobě na zapravení nedoplatku kupní ceny namítla žalovaná firma započtením náhradní nárok za nedodané jí zboží firmou Sch., od níž nabyla žalobkyně postupem žalobního nároku. O b a n i ž š í s o u d y žalobě vyhověly, neuznavše započtením namítané pohledávky, ježto prý jest promlčena.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu své stolice, by, doplně řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, pokud vytýká neúplnost řízení (§ 503 čis. 2 c. ř. s.), nelze upřítí oprávnění. Odvolací soud vychází z mylného právního názoru, že započtením namítaná vzájemná pohledávka žalované strany jest promlčena, poněvadž žalovaná, ponechavši několikráte, posléze dne 10. dubna 1923 řízení v klidu, ve sporu řádně nepokračovala (§ 1497 obč. zák.) a že se tedy k započtení nehodí. Soud druhé stolice přehlíží, že, vzešel-li žalované skutečně nárok na náhradu za zboží, nedodané jí firmou Sch. dne 29. října 1914 a uplatnila-li jej oproti pohledávce žalobcem jako postupníkem firmy Sch. žalobou vymáhané již v žalobní odpovědi ze dne 8. dubna 1915, nastaly účinky započtení v době, kdy obě pohledávky se střetly, tedy dnem 29. října 1914, tak že tímto dnem obě vzájemné pohledávky zanikly. (§ 1438 obč. zák.) Jest proto nerozhodno, zda žalovaná řádně ve sporu pokračovala čili nic, neboť, ukáže-li